

ה"ת 3066/09/18 - עוזיאל זיגדון נגד משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה, רועי מימון

בית משפט השלום בחיפה

ה"ת 3066-09-18 זיגדון נ' משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת מריה פיקוס בוגדאנוב
מבקש עוזיאל זיגדון
נגד משיבים
1. משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה
2. רועי מימון

החלטה

לפני בקשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: "פסד"פ") להורות על החזרת רכב מס' רישוי 39040638 (להלן: "הרכב"), שנתפס על ידי משטרת ישראל במסגרת תיק פל"א 247380/18, לידי המבקש.

מסכת עובדתית כפי שהיא עולה מתיק החקירה שהועבר אלי לעיון:

א. בתאריך 3.6.18 הוגשה תלונה על ידי מר רועי מימון (להלן: "המתלונן"), לפיה הוא מסר בחודש אפריל 2018 את הרכב לידי מר עומרי נעראני (להלן: "נעראני"), על מנת שהאחרון ימכור את הרכב עבורו. כשבוע לפני הגשת התלונה נפגשו המתלונן ונעראני והאחרון אמר כי הרכב נמכר ומסר למתלונן סך 5,000 ₪ במזומן ושיק על סך 109,000 ₪. המתלונן הפקיד את השיק, אך הוא חזר מסיבה כי החשבון ממנו נמשך - סגור.

ב. בתאריך 13.5.18 הרכב נמכר על ידי נעראני לחברת קליל פרמיום בע"מ (להלן: "חברת קליל"), שזוהי חברה העוסקת בטרייד אין, קניה ומכירה של כלי רכב. באותו מועד הועבר רישום בעלות ברכב על שם החברת קליל.

ג. בתאריך 28.5.18 הרכב נמכר על ידי חברת קליל לחברה ק.א.ר. מסחר ורכב בע"מ (להלן: "חברת ק.א.ר."). ובאותו היום נמכר על ידי חברת ק.א.ר. למבקש תמורת 113,000 ₪.

באותו התאריך קיבל המבקש את הרכב לחזקתו ושילם את מלוא התמורה, חלק במזומן, חלק בהעברה בנקאית וחלק בשיק.

ד. בתאריך 2.9.18 הוזמן המבקש לחקירה במשטרה, נחקר בנוגע לנסיבות רכישת הרכב, ובאותו מעמד נתפס מידיו הרכב על ידי המשטרה. יודגש כי המבקש אינו חשוד בתיק, אלא נחקר כעד.

ה. בתאריך 2.9.18 נחקר מר מרדכי איבגי בעלים של החברת ק.א.ר. ואימת את גרסת המבקש בנוגע לנסיבות רכישת הרכב על ידי המבקש והציג את המסמכים הקשורים בקניית הרכב מחברת קליל ומכירתו לידי המבקש.

ו. בתאריך 17.9.18 נחקר בעלי חברת קליל שאישר כי רכש את הרכב מנעראני. במעמד הרכישה, לטענתו, הוא דיבר עם המתלון שביקש להעביר את הבעלות ברכב על שם חברת קליל, כדי למנוע מצב שבו תבוצע עם הרכב עבירת תנועה, והוא יחויב בגינה.

ז. להשלמת התמונה, נעראני, שנחקר כחשוד בקבלת דבר במרמה, לא הכחיש את גרסת המתלון להשתלשלות העניינים, אך טען כי לאחר שהשיק חזר הוא שילם למתלון סך 55,000 ₪, במקום השיק שחזר וכי בכוונתו לשלם למתלון את התמורה שנותרה.

טענות הצדדים:

המבקש טען כי הרכב נתפס על ידי משטרת ישראל ללא סמכות ובניגוד להוראות סעיף 32 לפסד"פ, וזאת בין היתר, כי לא היה למשטרת ישראל יסוד סביר להניח כי ברכב נעברה עבירה. עוד הדגיש המבקש כי הרכב נתפס ללא צו שיפוטי, וגם זאת בניגוד לחוק.

לחלופין נטען כי למבקש עומדת הזכות ברכב מכוח היותו הבעלים של הרכב בהתאם לסעיף 34 לחוק המכר, תשכ"ח - 1968, דהיינו כי רכישת הרכב על ידי המבקש בוצעה בהתאם לתקנת השוק.

לבקשה צירף המבקש תצהיר המאמת את העובדות ואת המסמכים בדבר רכישת הרכב מחברת ק.א.ר.

המשיבה הגיבה כי מדובר בתיק שבו עדיין מתנהלת החקירה, כי מהחומר שנאסף עולה כי לרכב ישנם מספר טוענים לזכות, וכי המשיבה אינה נוקטת עמדה באשר למי, אם בכלל, יושב הרכב נשוא הבקשה.

דין בבית המשפט:

בדין כל אחד מהצדדים חזר על טענותיו, ונציג המשיבה הוסיף כי הרכב נתפס כחלק מהחקירה, הוא דרוש לה עד שהחקירה תסתיים, וזאת מבלי לנמק מדוע דרושה החזקה הפיזית ברכב.

לדין זמן מר רועי מימון (המתלון), ובא כוחו טען כי ישנה סמכות למשטרת ישראל להחזיק ברכב, על מנת שאם יוכח כי הרכב נמסר למר נעראני כתוצאה ממרמה, המתלון יוכל להיפרע מהרכב שנתפס.

דין והכרעה:

סעיף 32 (א) לפסד"פ קובע כדלקמן:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

בפסיקה נקבע שרמה ראייתית של "יסוד סביר להניח" דומה לרף הראייתי הנדרש לצורך מעצרו של אדם בטרם הגשת כתב אישום, דהיינו "חשד סביר" לביצוע העבירה (ראה בש"פ 8353/09 מגאלניק נ' מדינת ישראל (26.11.09)).

משנתפס החפץ, רשאי הטוען לבעלות בו לבקש את השבתו מכוח סעיף 34 לפסד"פ. בית המשפט מוסמך להורות על המשך החזקתו, על השבתו ורשאי הוא להתנות את ההשבה בתנאים שיקבע.

בהתאם לפסיקה, קיימות שלוש תכליות עיקריות לתפיסת חפצים מכוח סעיף 32 לפסד"פ ולהחזקה בהם ע"י המשטרה: תכלית מניעתית - באשר לחפץ שעלול לשמש לביצוע עבירה; תכלית ראייתית - באשר לחפץ שעשוי לשמש כראיה בהליך המשפטי; ותכלית של חילוט - באשר לחפץ בו נעשה שימוש לצורך עבירה, או חפץ שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה, או כאמצעי לביצועה.

לאחר שהוגשה התלונה על ידי המתלון ובהתאם לתלונה, היה למשטרת ישראל יסוד סביר להניח כי ברכב נעברה עבירה, דהיינו כי הרכב נלקח מהמתלון במרמה, ומשכך, הוא עשוי לשמש ראיה בהליך הפלילי.

על כן, המשטרה הייתה מוסמכת לתפוס את הרכב מידי המבקש, בהתאם סעיף 32 לפסד"פ. יתרה מכך, המשטרה הייתה אף מוסמכת לתפוס את הרכב ללא צו בית המשפט, כאשר התפיסה, כאמור, לא הייתה כרוכה בביצוע חיפוש (ראה לעניין זה רע"פ 9420/16 שמואל נ' מדינת ישראל (16.1.17)).

יחד עם זאת, נראה, מאחר ואין מחלוקת של ממש לגבי העובדות הקשורות בהעברת הרכב מהמתלון לנעראני, לאחר מכן - מכירת הרכב לחברת קליל, ממנה - לחבר ק.א.ר. ולבסוף - למבקש, אין צורך של ממש בהחזקה הפיזית של הרכב על ידי המשטרה כראיה להליך פלילי עתידי, וניתן להבטיח את המטרה הראייתית על ידי שחרור הרכב בתנאים האוסרים ביצוע דיספוזיציה ברכב והתחייבות להעמיד רכב לבדיקה במידה ויידרש. למעשה, המשיבה לא מתנגדת באופן אמיתי למסור את החזקה ברכב, אך היא מבקשת מבית המשפט להכריע, למי מבין הטוענים לזכות ברכב למסרו.

מכאן, השאלה המרכזית העומדת להכרעה בבקשה שבפני, היא האם יש מקום להורות על השבת הרכב לידי המבקש, שהחזיק בו בטרם התפיסה, או יש להורות כי הרכב יוחזר למתלונן, הטוען כי הרכב נלקח ממנו במרמה.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי יש להורות על החזרת הרכב למבקש שהחזיק בו עובר לתפיסה וטוען לבעלות בו מכוח תקנת השוק. החזרת התפוס לידי המבקש תותנה בתנאים כפי שיפורט להלן.

ההליך שבפני הוא הליך מעין פלילי המתייחס לצורך בהחזקת החפץ בהיבטים הפליליים בלבד. אין מטרתו של סעיף 34 לפסד"פ לקבוע דבר בעניין הבעלות או הזכות הקניינית, או האם חלה תקנת השוק, אם לאו וכדומה.

ההכרעה בשאלה למי מהטוענים לזכות בחפץ יש להשיבו, יש לבסס על סמך הראיות לכאורה לעניין הבעלות בנכס, כפי שניתן ללמוד אותן מהמסמכים המוצגים על ידי הצדדים וחומר החקירה שנאסף בתיק המשטרה (ראה לעניין זה בש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה ואח', פ"ד נה(4), 176 (30.5.21); ראה גם בש"פ 555/07 יחיא נ' משטרת אריאל (6.3.07)). נ

סעיף 34 לחוק המכר, תשכ"ח - 1968 קובע: **"נמכר נכס נד על ידי מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב."**

מעיון בחומר שנאסף על ידי המשיבה ומהמסמכים שהוצגו עולה כי המבקש, לכאורה, עומד בתנאי תקנת השוק ועל כן, לכאורה, הוא הבעלים של הרכב שנתפס:

1. המבקש רכש את הרכב ממי שעוסק במכירת כלי רכב (חברת ק.א.ר. - שהיא חברה העוסקת במסחר בכלי רכב - ראה הסכם מכירת הרכב והודעה של מר איבגי);
2. המכירה נעשתה במהלך הרגיל של העסקים (ראה את החקירה של המבקש, תצהירו וחקירה של מר איבגי);
3. המבקש רכש את הרכב בתמורה (ראה קבלה), ולכאורה, הרכישה בוצעה בתום לב, ואין בפני כל אינדיקציה שמלמדת אחרת.

יודגש כי החלטתי, לפיה המשיבה תעביר את התפוס לידי המבקש - **איננה** מהווה הכרעה **סופית** בדבר גורלו של התפוס, ואין לראות בהחלטתי זו משום הכרעה בשאלת הזכויות המהותיות ברכב התפוס. כידוע, צו למסירת חפץ לאדם פלוני מהווה הכרעה "זמנית" בלבד בגורלו של החפץ התפוס, **ובידי המתלונן פתוחה הדרך לפנות בהליך אזרחי להשבת התפוס לידי [השווה י' קדמי, "על סדר הדין בפלילים", חלק ראשון, ע' 731 (מהדורת תשס"ח-2008)].**

סוף דבר, אני מורה למשיבה להעביר את הרכב התפוס לידי המבקש, זאת לאחר שהמבקש יעביר לידי המשיבה התחייבות בכתב להימנע מביצוע דיספוזיציה ברכב עד למתן החלטה אחרת, ירשם איסור דיספוזיציה במשרד הרישוי וכן יתחייב המבקש להעמיד את הרכב לבדיקה על פי דרישת המשיבה, בתיאום מראש ובהתראה של 5 ימים.

המזכירות תעביר את העתק ההחלטה לצדדים.

המשיבה תתאם עם המזכירות את אופן קבלת תיק החקירה שנמסר לעיוני.

ניתנה היום, י"ד תשרי תשע"ט, 23 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.